

Už nějaký čas se zabýváme tématem kostelů a kaplí. Dnes lehce nahlédneme do obřadů svěcení nového kostela. V latinských textech bychom našli doslova výraz „dedikace“, tedy „věnování“.

MOHLI BYCHOM SE PTÁT – VĚNOVÁNÍ KOMU?

Možnosti jsou celkem tři. Na prvním místě je to pochopitelně věnování Bohu – kostel je místo, které je vzato z běžného užívání a patří Bohu jako zvláštní vlastnictví. Jakkoli je samozřejmě pravdivé slovo žalmu, podle nějž „Hospodinu náleží země a vše, co je na ní, svět i ti, kdo jej obývají“ (Žl 24, 1), kostel je Bohu věnován zvláštním způsobem.

Druhá možnost je pak konkrétní světec či světice – anebo také událost či tajemství z Kristova života. Jejich jméno totiž obvykle kostel či kaple nesou. Abychom byli přesní, může být kostel zasvěcen Nejsvětější Trojici, Ježíši Kristu s uvedením tajemství nebo zvláštního Kristova titulu (jako např. Zmrtvýchvstání Páně, Nejsvětějšímu Srdci nebo Dobrému Pastýři), Panně Marii rovněž s různými tituly (Nanebevzaté, Pomocnici křesťanů...), andělům a světcům, ve výjimečných případech i blahoslaveným.

Možná vás zaujalo, že mezi těmito možnými tituly kostela chybí možnost zasvětit jej Bohu Otci. A zcela správně. Je to totiž dáno tím, že každý kostel je místem, kde se Boží lid obrací k Otci. Vzpomeňme si jen, co jsme si říkali o liturgických modlitbách: všechny se ve skutečnosti obracejí k Otci skrze Syna v Duchu. A jako je tomu v mod-

litbách, tak je tomu i s kostely; každý z nich je Otcovým domem, do něhož se kdykoli můžeme vrátit – jako onen marnotratný syn.

PROČ VLASTNĚ NESOU KOSTELY JMÉNA SVĚTCŮ?

Je to prastarý zvyk z doby prvních křesťanských staletí. Naši předkové ve víře se totiž často a rádi scházeli na místech, kde umírali nebo byli pochováni mučedníci – svědci a světci. A když jim to ukončení pronásledování umožnilo, stavěli na jejich hrobech kostely. Ty pak pochopitelně nesly jméno světců, jejichž ostatky se zde nacházely.

Do dnešních dní je zvykem ukládat do oltáře v nově zasvěceném kostele ostatky světců – a na prvním místě mučedníků. Počítají s tím také obřady zasvěcení oltáře. Můžeme přitom pamatovat na slova Písma, přesněji knihy Zjevení: „Uviděl jsem pod oltářem duše těch, kteří byli zabiti pro Boží slovo a pro svědectví, které vydali. A volali ze všech sil...“ (Zj 6, 9n.)

Sv. Ambrož k tomu dodává: „Ať vítězné oběti následují Krista na místo, kde on je obětí. Na oltáři je ten, který trpěl za všechny, a pod oltářem jsou ti, které vykoupil svým utrpením.“ Světci jsou naši přátelé a společníci, kteří za nás volají k Bohu ze všech sil!

A CO TO TŘETÍ VĚNOVÁNÍ?

To už by nás mohlo napadnout. Je jím věnování církvi, tedy Božímu lidu, a to konkrétnímu společenství církve na konkrétním místě. Církve se ujímá kostela a přebírá ho k užívání. A protože platí, že místní církev je tam, kde je biskup, je jistě pochopitelné, že je to na prvním místě biskup, kdo má slavit toto

zasvěcení kostela. Jedním z prvních kroků při svěcení nového kostela je totiž jeho předání biskupovi.

A ptáte-li se, kdo mu kostel předá, nabízí se v liturgických knihách zajímavá odpověď: zástupci věřících z farnosti nebo diecéze (tedy těch, pro něž nový kostel vyrostl), dobrodinců (jejichž příspěvkem nový kostel vyrostl) a těch, kdo na stavbě pracovali (neboli jejichž rukama nový kostel vyrostl). Kostel je totiž věc společná; vznikl ve společenství a pro společenství.

„KDY BUDE ZÍTRA KOSTEL?“

Když jsem slyšel poprvé tuto nezvyklou otázku, zarazilo mě to a musel jsem chvíli přemýšlet, jak to tazatel myslí. Po chvíli mi došlo, že se ptá na čas bohoslužeb, ovšem neodolal jsem a odpověděl: „Celý den – pokud nespadne!“ Stavba kostela je pro nás znamením určité stálosti – a může nás ochránit před jistým pokušením, totiž být křesťanem jedině hodiny týdně.

Tak jako „je kostel“ pořád, dnes a denně, tak my zjijeme z toho, co jsme v kostele slyšeli a přijali, sedm dní v týdnu, čtyřicet hodin denně, tři sta pětadesát dní v roce. Jsme křesťany na plný úvazek. I po celý zbytek nového roku. Nebo bychom jimi měli být.

TO VÁM MOC PŘEJE
OTEC ZDENĚK DRŤKA

Adam se ve tmě prochází svým domem, najednou do něčeho nohou naráží a vykřikne: „Auu!“
A nato se ozve: „Mňauu!“
Vítězslav J.

Foto: Kavita - Adobe stock

MĚSTO MRTVÝCH HACKER

TEXT: ZBYNĚK PAVIENSKÝ
KRESBA: C21NA

Adam a Dominik se vydali na výlet do Černobylu. Půjčili si na to Teslu Adamova táty. V opuštěném městě Pripjat' jim klíče od auta spadly do kanálu. Kluci si vydělali nějaké peníze na jídlo, ale pořád ještě nevyřešili, jak se dostanou domů a co udělají se zamčenou Teslou.

